

واحد مطالعات آماری و راهبردی
دبیرخانه انجمن صنایع نساجی ایران

انجمن صنایع نساجی ایران

بررسی وضعیت صنایع نساجی، پوشاک و کفش کشور کامبوج

تهیه، تنظیم و گردآوری: ساناز اصلاح و مهسا معیریان

پاییز ۱۴۰۱

 t.me/aiti1395 www.aiti.org.ir
 09129583657 26200196
 @aiti.org.ir info@aiti.org.ir

استفاده از مطالب این جزوه با ذکر مأخذ بلامانع می باشد

صنایع نساجی نقش مهمی در رونق اقتصادی یک کشور دارد. برای یک کشور در حال توسعه تولید منسوجات با کیفیت خوب و با قیمت مناسب تر و رقابتی می تواند امر آسان تری باشد که دلیل آن وجود منابع طبیعی فراوان و نیروی کار ارزان قیمت است. انجمن ملل جنوب شرق آسیا مانند کامبوج در تجارت منسوجات موفقیت بسیار خوبی کسب کردند و به سرعت در حال تبدیل شدن به یک مرکز جهانی تولید منسوجات هستند. صادرات آن ها به کشورهای پیشرفته ای مانند آمریکا و اروپا مدام در حال افزایش است و همچنین در حال جذب بازارهایی در کشورهایی مانند استرالیا، نیوزلند و ژاپن می باشند.

کامبوج با نام رسمی پادشاهی کامبوج کشوری مستقل در جنوب شرق آسیا واقع در منطقه هند و چین است. کامبوج با مساحت ۱۸۱۰۳۵ کیلومتر مربع؛ نودمین کشور پهناور جهان و با جمعیت بیش از ۱۶،۷۱۸،۹۶۵ میلیون نفر، هفتمین کشور پرجمعیت جهان است. از نظر جغرافیایی کامبوج بخشی از شبه جزیره هند و چین به شمار می آید و با تایلند، لاوس، و ویتنام هم مرز است.

کامبوج یکی از اعضای انجمن ملل جنوب شرقی آسیا (ASEAN) یکی از صادرکنندگان پیشرو پوشاک بوده و نهمین صادرکننده جهانی پوشاک بحساب می آید و همچنین حوزه پوشاک دارای سهم بزرگی از تولید ناخالص داخلی این کشور می باشد. صنعت نساجی کامبوج جز صناعی است که در دنیا به سرعت در حال رشد بوده و کشورهای غربی و آسیایی در حال تجارت با این کشور می باشند. کامبوج حجم زیادی مواد اولیه صنایع نساجی خود را از کشور چین وارد می کند و به کشورهای دیگر مانند آمریکا، اروپا و حتی کشورهای آسیایی مانند هنگ کنگ و چین صادر می کند.

به نظر می‌رسد کشور ویتنام یکی از عواملی است که باعث رشد صنعت نساجی و پوشاک کشور کامبوج شده است. هر ساله تعداد زیادی سرمایه‌گذار خارجی که بزرگ‌ترین آن‌ها کشور چین است، در کشور کامبوج سرمایه‌گذاری می‌کنند. به غیر از چین، ژاپن و ویتنام نیز در زمره سرمایه‌گذاران عمده این کشور قرار دارند.

کشور کامبوج نه تنها نیروی کار ارزان و منابع طبیعی فراوان دارد، بلکه از حمایت‌های دولت نیز بهره‌مند می‌شود. به طور مثال سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی (FDI) در بخش پوشاک باعث جذب تعداد زیادی سرمایه‌گذار خارجی در حجم بالا در کشور کامبوج شده است به طوری که FDI با رشد حدود ۷۳ درصدی در سال ۲۰۱۲ به ارزش ۱/۶ میلیارد دلار ایجاد شد. کامبوج می‌تواند صادرات منسوجات و پوشاک خود را به آمریکا تحت سیستم سهمیه‌بندی رایج در این کشور تضمین کند. این سیستم سهمیه‌بندی به شرایط کار در این کشور تا حدی مرتبط است که تضمین می‌کند که تولید کنندگان پوشاک، محیطی مناسب برای کارگران خود فراهم می‌کنند. چنین قوانینی برای حقوق کارگران تضمین می‌کند که سرمایه‌گذاران به دلیل شرایط کاری غیر اصولی موجود برای کارگران، از کارخانجات پوشاک کامبوج خارج نمی‌شوند.

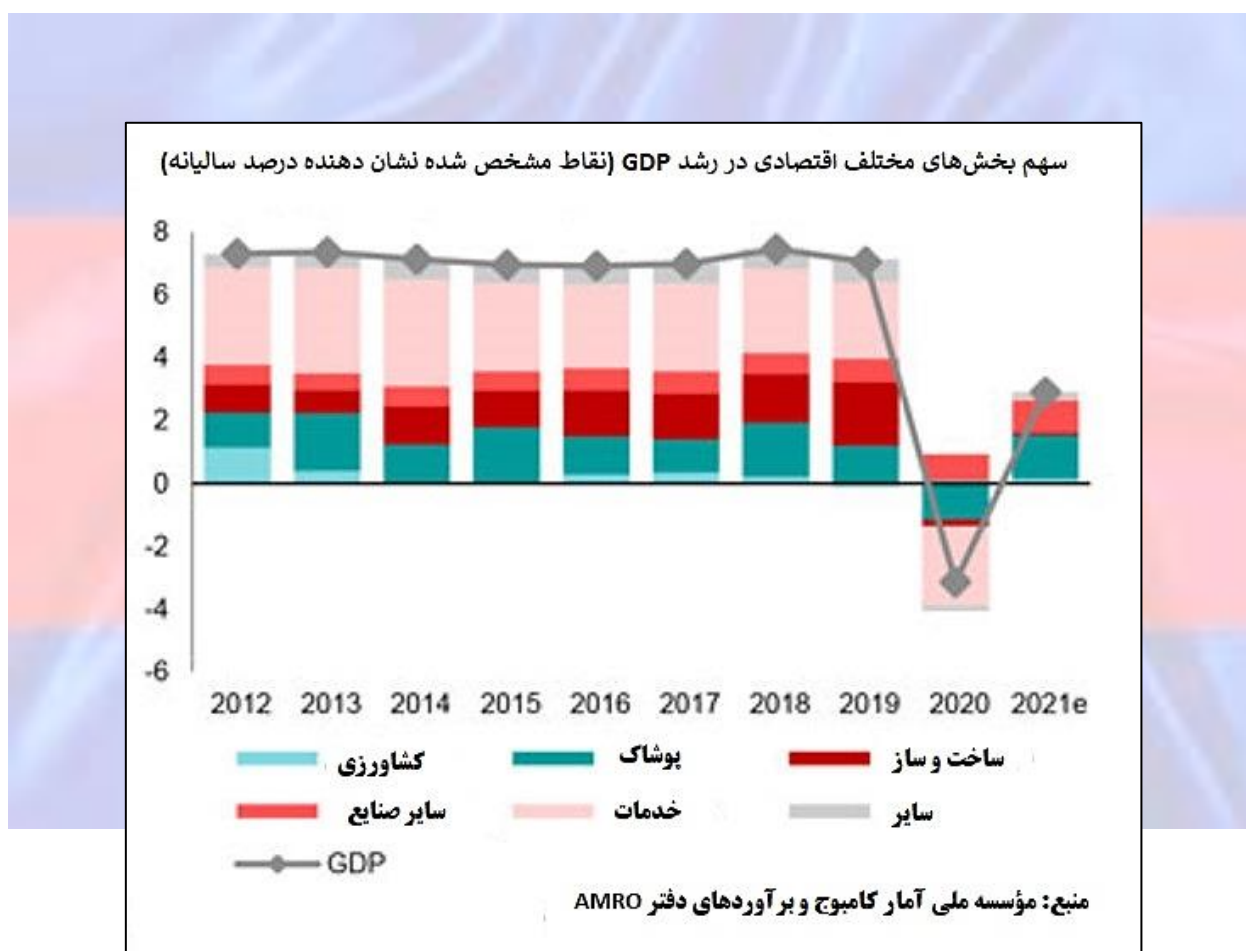
درست است که صنعت نساجی کامبوج نسبت به صنایع نساجی چین و هند رشد کمتری داشته است ولی هزینه بالای نیروی کار در چین تمرکز صنایع نساجی غربی را به سمت کشورهایی با هزینه نیروی کار کمتر سوق می‌دهد. به همین دلیل کشور کامبوج می‌تواند از این موقعیت بهره‌برد. هزینه نیروی کار در کامبوج تقریباً سه برابر از نیروی کار در چین ارزان‌تر تخمین زده شده است. شرکت‌های نساجی در هنگ کنگ که دارای تعداد زیادی نیروی کار هستند، نیروی کار خود را به کامبوج انتقال دادند. همچنین، شرکت‌های کوچک ژاپنی، کامبوج را به دیگر کشورهای آسیایی مانند هند و چین ترجیح می‌دهند.

آمریکا، اروپا و بسیاری از کشورهای در حال توسعه فاقد نیروی انسانی و منابع طبیعی برای داشتن یک صنعت نساجی خوب هستند لذا ترجیح می‌دهند سفارشات تولید خود را از کشورهای در حال توسعه با هزینه کمتر تأمین کنند. به همین دلیل کامبوج و کشورهای آسیایی دیگر هدف کشورهای توسعه یافته می‌باشند. کشور کامبوج در نیمه اول سال ۲۰۱۳ به اتحادیه اروپا ۵۳۲ میلیون دلار و به ایالات متحده آمریکا ۶۶۰ میلیون دلار البسه صادر کرده است که نسبت به دوره مشابه سال قبل تا ۴۵ درصد افزایش یافته است.

در این میان تأثیر نفوذ متخصصان چینی بزرگ‌ترین قدرت این صنعت است. حضور کارکنان ماهر چینی به همراه استعداد و هنر کارکنان کامبوجی در کارخانجات نساجی کامبوج مشهود است. کارخانجاتی از چین به کامبوج جابه‌جا شده تا ترکیبی از مهارت‌های کامبوج و چینی‌ها را در محصولات خود داشته باشند. به همین دلیل انتظار می‌رود سطح کارخانجات کامبوج در آینده با چین، هند و سایر کارخانجات دنیا برابری کند.

اقتصاد کشور کامبوج

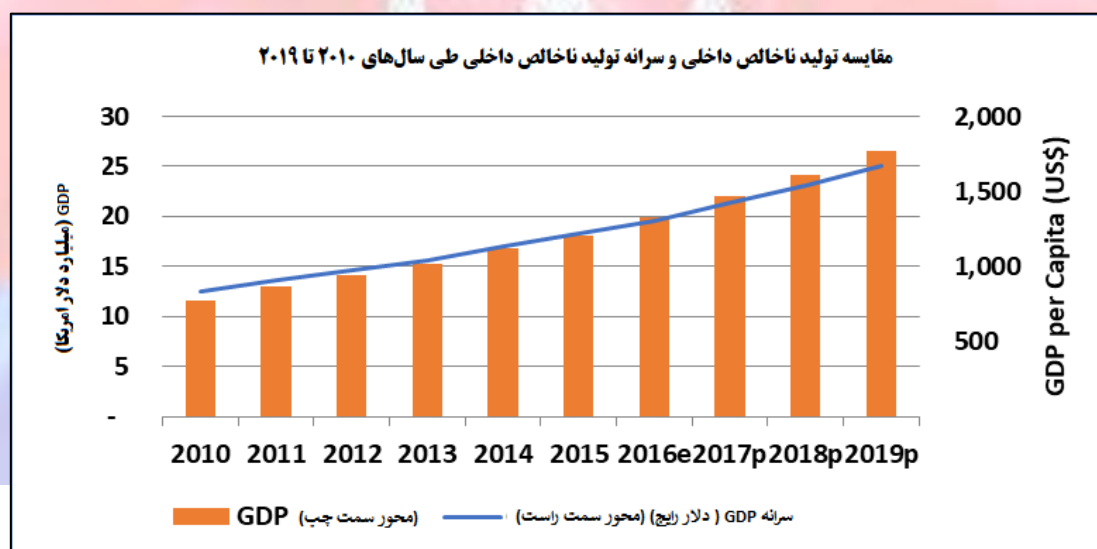
به مدت دو دهه قبل از شیوع ویروس کرونا، کشور کامبوج توانسته بود سطح متوسط درآمد خود را ارتقا دهد. اقتصاد کامبوج از طریق صادرات پوشاک و صنعت توریست، نرخ رشد سالانه ۷/۷ درصدی در سال‌های ۱۹۹۸ تا ۲۰۱۹ را کسب کرده بود و به یکی از اقتصادهای در حال رشد در جهان تبدیل شده بود. با این وجود در سال ۲۰۲۰ با شروع شیوع ویروس کووید ۱۹ بخش‌های اصلی اقتصاد کامبوج از قبیل گردشگری، صادرات و ساخت و ساز که مسبب بیش از ۷۰ درصد رشد اقتصادی این کشور و ۳۹ درصد از کل اشتغالزایی در سال ۲۰۱۹ بوده‌اند تحت تأثیر منفی این بیماری قرار گرفت. برطبق داده‌های آمار اقتصادی، این کشور در سال ۲۰۲۰ بدترین عملکرد خود را از سال ۱۹۹۴ تاکنون به میزان منفی ۳/۱ درصد ثبت کرده‌است (نمودار ۱) چراکه پاندمی کووید ۱۹ موجب افزایش بیکاری و افزایش فقر و نابرابری در این کشور شده بود.

نمودار ۱. نرخ رشد سالیانه تولید ناخالص داخلی کشور کامبوج به تفکیک بخش‌های مختلف اقتصادی طی سال‌های ۲۰۱۲ تا ۲۰۲۱

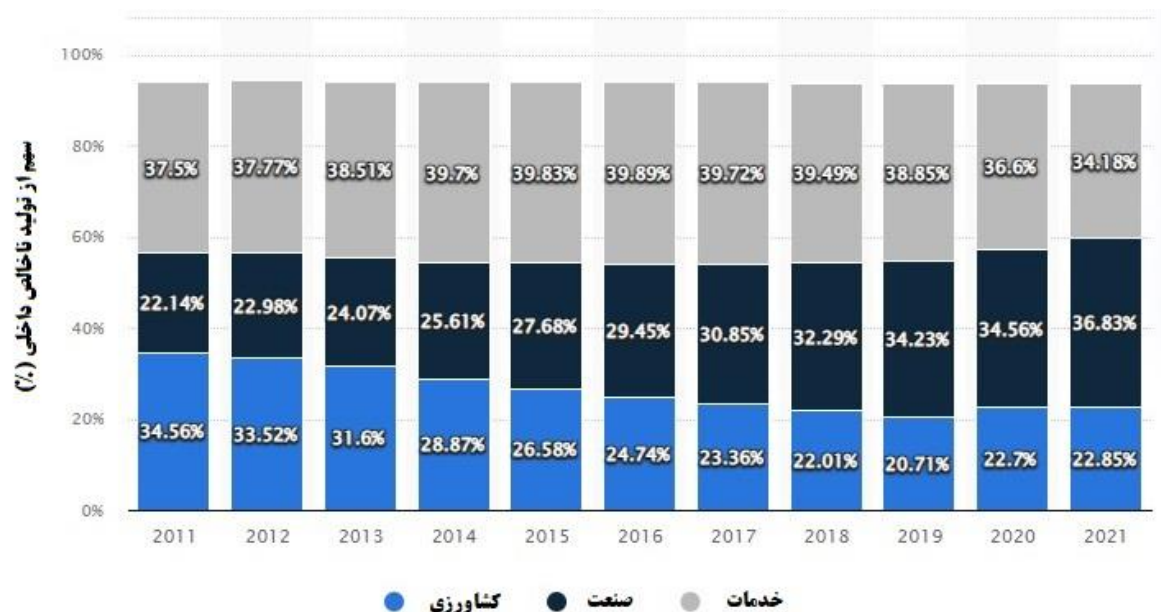
دفتر تحقیقات اقتصاد کلان (AMRO)^۱ در بروزرسانی سه ماهه اخیر خود اعلام کرد که انتظار می‌رود اقتصاد کامبوج عمدتاً به دلیل تداوم توسعه تولیدات پوشاکی و غیر پوشاکی در سال ۲۰۲۲ به طور پیوسته بهبود یابد. این سازمان اعلام کرده که نرخ بالای واکسیناسیون باعث تسهیل از سرگیری مشاغل به ویژه در بخش خدمات شده است. با استناد بر این گزارش، عملکرد قوی در بخش‌های کشاورزی و تولید تا حدی تأثیر نامطلوب پاندمی کرونا را کاهش داده و رشد سالانه تولید ناخالص داخلی به ۲/۹ درصد در مقایسه با نرخ رشد سالانه منفی ۳/۱ درصدی در سال ۲۰۲۰ رسیده است. با این حال، با وجود مرزهای نسبتاً باز این کشور، پیش‌بینی می‌شود که بهبود گردشگری با سرعت کمتری پیش‌روی کند. مطابق با این گزارش، بهبود گردشگری تا حد زیادی به وضعیت پاندمی و از سرگیری گردشگری بین‌المللی و منطقه‌ای بستگی دارد. تورم که در سال ۲۰۲۱ در ۲/۹ درصد ثابت ماند، پیش‌بینی می‌شود در سال ۲۰۲۲ به دلیل افزایش قیمت نفت افزایش یابد، اگرچه پیش‌بینی می‌شود که قیمت گوشت خوک، ماهی و غذاهای دریایی با افزایش مورد انتظار در عرضه داخلی کاهش یابد.

ارزش شاخص تولید ناخالص GDP این کشور از سال ۱۹۹۷ رو به افزایش بوده و نمودار ۲ روند افزایشی شاخص تولید ناخالص داخلی کشور کامبوج را برحسب میلیارد دلار طی سال‌های ۲۰۱۰ تا ۲۰۱۹ (قبل از شیوع کووید) را نشان می‌دهد.

نمودار ۲. روند تغییرات تولید ناخالص داخلی و سرانه تولید ناخالص داخلی کشور کامبوج طی سال‌های ۲۰۱۰ تا ۲۰۱۹

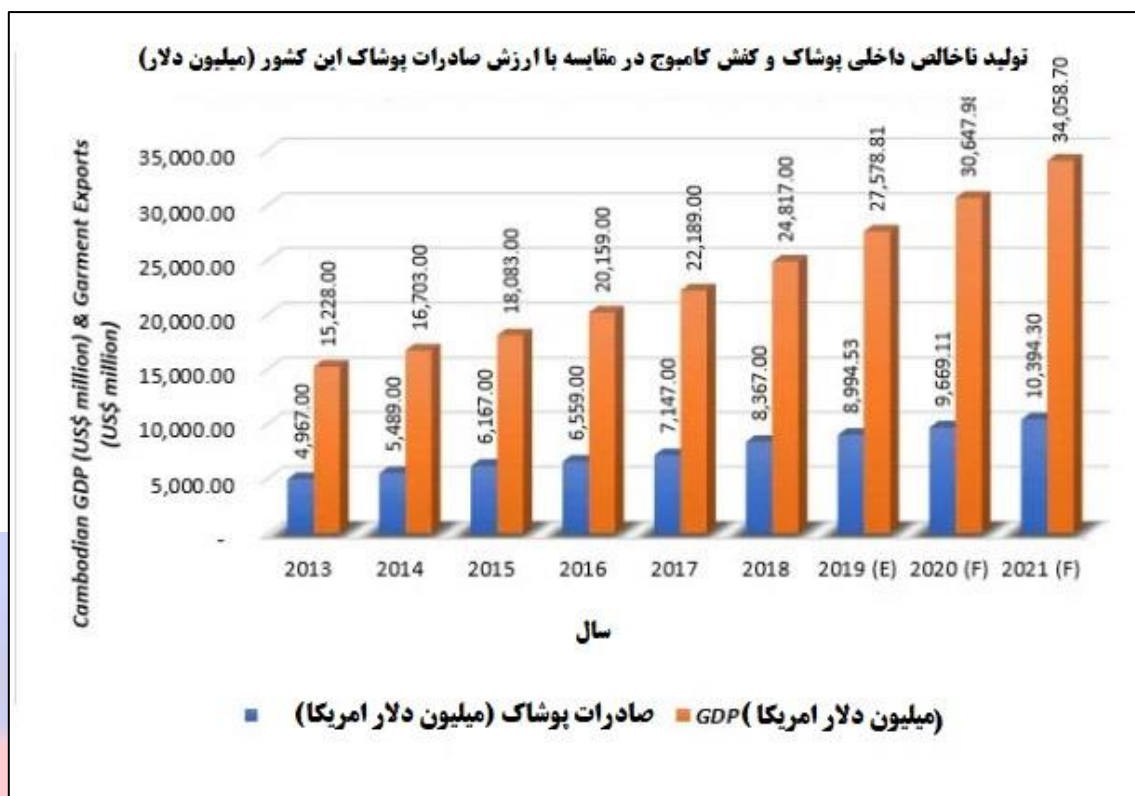
¹ ASEAN+3 Macroeconomic Research Office (AMRO)

منبع: <https://www.statista.com/statistics/report-content/statistic/>

نمودار ۳. سهم حوزه‌های اقتصادی مختلف در تولید ناخالص داخلی (GDP) کامبوج طی سال‌های ۲۰۱۱ تا ۲۰۲۱

نمودار ۳ ارزش شاخص تولید ناخالص داخلی GDP کشور کامبوج متشکل از سه بخش کشاورزی، صنعت و خدمات از سال ۲۰۱۰ تا ۲۰۲۰ را نشان می‌دهد که همانطور که ملاحظه می‌کنید با گذشت زمان، سهم بخش کشاورزی از شاخص تولید ناخالص کم شده و سهم صنعت در رشد شاخص تولید ناخالص در حال افزایش است. نمودار ۴ نشان دهنده روند افزایش‌یابنده ارزش صادرات پوشاک کامبوج طی سال‌های ۲۰۱۳ تا ۲۰۱۸ و پیش‌بینی‌های انجام شده برای سال‌های ۲۰۱۹ تا ۲۰۲۱ می‌باشد. همانطور که مشاهده می‌کنید ارزش صادرات پوشاک کامبوج در سال ۲۰۱۸ با ۱۷/۱ درصد افزایش نسبت به سال قبل به ۸/۳۶ میلیارد دلار رسیده است. کشورهای مقصد صادراتی اصلی برای تولیدات پوشاک کامبوج طی این سال اتحادیه اروپا، ایالات متحده، هنگ کنگ، چین و کانادا بودند.

نمودار ۴. روند افزایشی تولید ناخالص داخلی کامبوج در مقایسه با ارزش صادرات پوشاک این کشور (بر حسب میلیون دلار)

منبع: ILO And TexPro

تقاضای خارجی بالا بویژه از سوی ایالات متحده، منجر به افزایش صادرات فرآورده‌های کشاورزی، پوشاکی و غیر پوشاکی کشور کامبوج در سال ۲۰۲۱ شده است. در عین حال میزان واردات که در سال ۲۰۲۰ با کاهش مواجه شده بود در سال ۲۰۲۱ به روال سابق خود برگشته است. با این حال، برآورد می‌شود که کسری حساب جاری در سال ۲۰۲۱ به حدود ۴۰ درصد تولید ناخالص داخلی (۲۰ درصد بدون احتساب طلا) افزایش یافته است که دلیل آن نقدینگی کمتر و اثرگذاری منفی گردشگری می‌باشد. انتظار می‌رود کسری حساب فعلی تا حدی با جریان‌های ثابت سرمایه‌گذاری خارجی جبران شود.

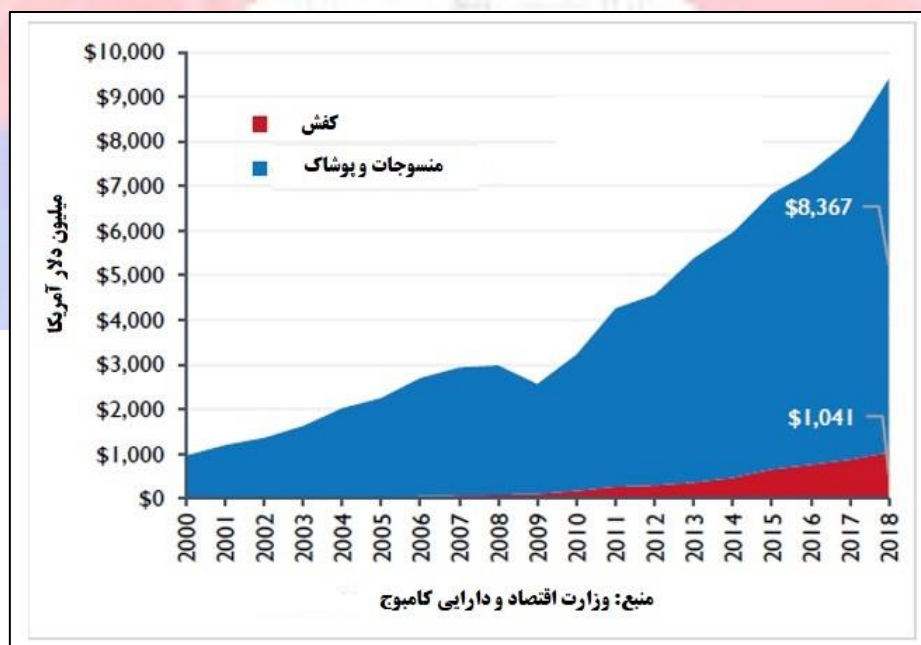
جایگاه صنعت نساجی کشور کامبوج

صنعت پوشاک و کفش یکی از مهم‌ترین صنایع کشور کامبوج در کنار صنعت توریست، ساخت و ساز و کشاورزی می‌باشد که بر روی اقتصاد این کشور تاثیر می‌گذارد. در سال ۲۰۱۶ صنعت پوشاک حدود ۱۶٪ شاخص تولید ناخالص این کشور را به خود اختصاص داده است. از سال ۱۹۹۰ صادرات پوشاک، منسوجات و کفش به طور چشمگیری افزایش یافته است. نیروی کار ارزان و متمرکز در این کشور نیز شرایط سرمایه گذاری بین المللی و مطلوب را در این کشور ایجاد کرده است.

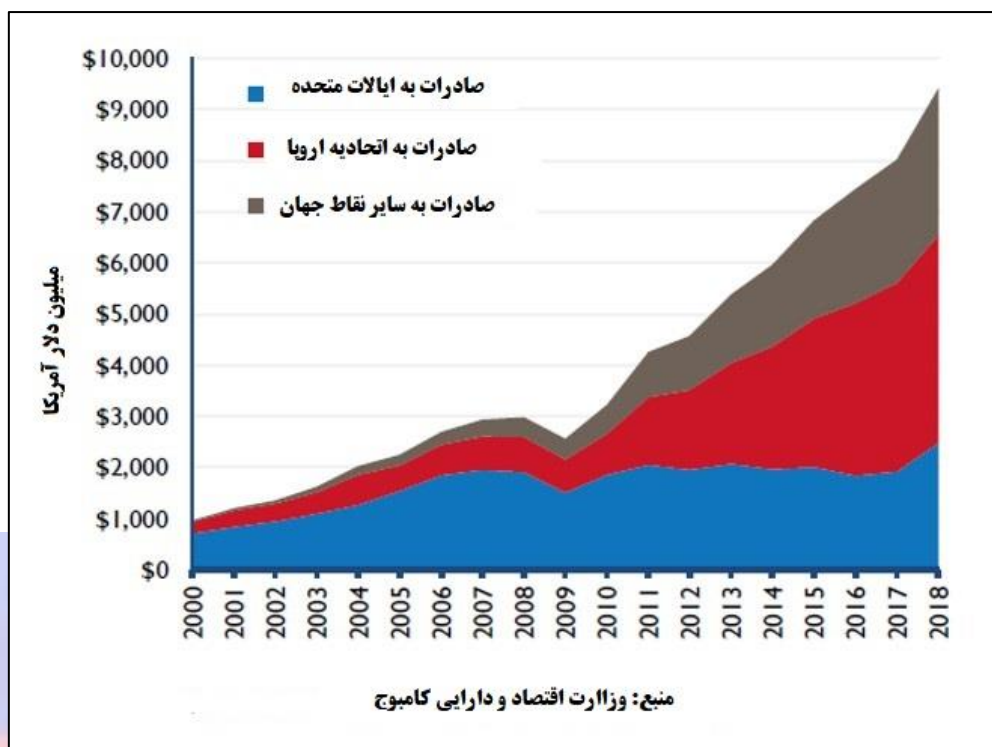
در سال ۲۰۱۶ کشور کامبوج جز ۱۰ کشور برتر در تولید کفش بود و در سال ۲۰۱۷ با سهم ۱/۵٪ از ارزش صادرات جهان به نهمین تولید کننده پوشاک در جهان تبدیل شد.

در سال ۲۰۱۸ صنعت پوشاک و کفش ۷۴٪ از صادرات کشور کامبوج را به خود اختصاص داده است. بر طبق گزارشات وزارت بازرگانی کشور کامبوج تا انتهای سال ۲۰۱۸ حدود ۶۲۵ تولیدکننده پوشاک صادراتی و ۸۳ تولیدکننده کفش صادراتی در این کشور به طور موثر در حال فعالیت بوده‌اند که موجبات اشتغال ۷۴۵ هزار کارگر را فراهم کرده و بعد از کشاورزی دومین صنعت اشتغالزا در این کشور بحساب آمده است.

نمودار ۵ ارزش صادرات بخش پوشاک و کفش کشور کامبوج را از سال ۲۰۰۰ تا ۲۰۱۸ بر حسب میلیون دلار نشان می‌دهد. با توجه به نمودار، ارزش صادرات پوشاک و کفش در طی سال های ۲۰۰۰ تا ۲۰۱۸ سیر صعودی داشته است. مطابق این نمودار ارزش صادرات پوشاک در سال ۲۰۱۸ دارای سهم ۸۲ درصد، منسوجات ۷ درصد و کفش ۱۱ درصد نسبت به کل صادرات اقلام زیرمجموعه صنایع نساجی و پوشاک و کفش بوده‌اند. در نمودار ۶ این روند به تفکیک مقاصد صادراتی پوشاک و کفش بنگلادش نشان داده شده است.

نمودار ۵. روند ارزش صادرات حوزه پوشاک و کفش کشور کامبوج طی سال‌های ۲۰۰۰ تا ۲۰۱۸

نمودار ۶. روند ارزش صادرات صنایع پوشاک و کفش کامبوج طی سال‌های ۲۰۰۰ تا ۲۰۱۸ به تفکیک مقاصد صادراتی

بنا به اعلام اتحادیه تولیدکنندگان پوشاک کامبوج (GMAC)، صادرات کالاهای نساجی کامبوج در سال ۲۰۲۱ با رشد ۱۵/۲ درصدی (۱/۵ میلیارد دلار افزایش نسبت به سال ۲۰۲۰) به ۱۱/۳۹ میلیارد دلار رسیده است.

کارشناسان هشدار داده‌اند که به دلیل افزایش هزینه‌های تولید، رشد اخیر در صادرات صنعت پوشاک ممکن است به بهبود حاشیه سود منجر نشده باشد، با وجود اینکه آخرین آمارها نشان می‌دهند که صادرات کالاهای صنعت نساجی در سال ۲۰۲۱ بیش از ۱۵ درصد نسبت به سال قبل افزایش یافته است.

به تفکیک دسته‌بندی، پوشاک ۸/۰۱۷ میلیارد دلار، کفش ۱/۳۹۰ میلیارد دلار، کالاهای مسافرتی (از قبیل چمدان، کوله پشتی، کیف پول و...) بالغ بر ۱/۴۹۰ میلیارد دلار و سایر دسته‌ها بالغ بر ۰/۵ میلیارد دلار از این میزان صادرات را به خود اختصاص داده‌اند.

دبیر کل اتحادیه تولیدکنندگان پوشاک کامبوج اظهار داشت؛ اگرچه رشد صادرات نساجی خبر خوبی است؛ اما حاشیه سود این صنعت نسبت به قبل بهبودی نداشته است. همانطور که میدانیم صنعت پوشاک هزینه‌های زیادی را صرف اقدامات مقابله با پاندمی ویروس کرونا نموده است. وی در ادامه اذعان داشته که علاوه بر این موضوع هزینه‌های لجستیکی بویژه هزینه‌های حمل و نقل به شدت افزایش یافته که این موضوع منجر به کاهش حاشیه سود این صنعت شده است.

کینگ سانگ، رئیس اتحادیه تولیدکنندگان پوشاک کامبوج، طی یک جلسه کاری با وزیر کار و آموزش فنی و حرفه‌ای در ۳ مارس سال جاری، بر اهمیت مشارکت این وزارتخانه در حوزه کارگری پوشاک تأکید کرد. اگر این بخش دچار آشفتگی و ناهماهنگی باشد؛ با وجود عملکرد مناسب سایر بخش‌ها، کماکان رشد پایداری ایجاد نخواهد شد.

بنابراین هماهنگی بین وزارتخانه و سایر نهادها فضایی را ایجاد می‌کند که وجود روابط بهتر و حرفه‌ای‌تر در آن منجر به تولید پایدار خواهد گردید. وی افزود که سیستم حمایتی وزارت کار و واکسیناسیون نیروی کار در زمان شیوع ویروس کرونا موجب ثبات تولید و رشد صادرات صنعت پوشاک طی این دوره گردیده است.

وزیر کار این کشور بر مداخلات مختلف دولت در حوزه پوشاک، از جمله ایجاد یک نقشه راه جامع برای مجدد ایمن اقتصاد، همزمان با شیوع ویروس کرونا تأکید نمود این سند به عنوان "چارچوب و برنامه‌های استراتژیک بهبود اقتصادی در زندگی جدید با کووید ۱۹ در دوره ۲۰۲۳-۲۰۲۱" شناخته می‌شود. وی افزود که دولت در تلاش است تا یک استراتژی در حوزه کارگری طی دوره ۲۰۲۴-۲۰۲۱ را ارائه دهد که شامل استخدام و آموزش حرفه‌ای به نحوی است که موجبات توسعه صنعت پوشاک، کفش و کیف در کامبوج را طی سه سال آینده فراهم آورد. وی بر اهمیت یک برنامه استراتژیک جهت پایداری طولانی مدت این حوزه و همچنین بر تداوم رشد و جذب سرمایه‌گذار در این حوزه تأکید نمود.

بررسی دلایل موفقیت صنایع پوشاک و کفش در کشور کامبوج

صنعت پوشاک کامبوج سنگ بنای اقتصاد این کشور بوده بطوریکه ۵۷ درصد از صادرات این قلمرو و حدود ۸۰ درصد از تولید ناخالص داخلی آن را تشکیل می‌دهد. کارخانجات پوشاک کشور کامبوج به‌طور کل بر پایه طرح و مدل (CMT^۲) می‌باشند. بر اساس این روش تولید، مواد خام، ماشین آلات و طراحی البسه از بیرون از کشور تأمین می‌شود، در حالیکه نصب ماشین آلات و تولید البسه در کارخانجات کامبوج صورت می‌گیرد. در بیشتر مواقع مواد خام از چین، هنگ کنگ، تایوان، ژاپن، ویتنام و کره وارد می‌شود. بر طبق این مکانیزم، برندهای معروف پوشاک و کفش مانند آدیداس، اچ اند ام، زارا، پوما و برخی دیگر تولید خود را در این کشور انجام می‌دهند. به گفته سون

^۲ CUT-make-trim

ویچا^۳، مدیر بخش مالکیت معنوی وزارت بازرگانی کامبوج، با افزایش دستمزدها، خانه‌های مد بین‌المللی مانند H&M، آدیداس و نایک ممکن است تولید خود را به جای دیگری منتقل کنند، مگر اینکه صنعت تغییرات اساسی ایجاد کند.

در حالیکه بیش از ۵۰۰ کارخانه پوشاک در کامبوج وجود دارد؛ این صنعت به شدت به پارچه‌های وارداتی وابسته است و به همین دلیل زمانیکه شیوع ویروس کرونا، باعث کاهش واردات محموله‌ها از چین که تأمین کننده اصلی پارچه‌های کامبوج می‌باشد، گردید، صنعت پوشاک به شدت آسیب دید. به نقل از ویچا یکی از نقاط ضعف و چالش‌های پیش‌رو صنعت پوشاک کامبوج در عین صادرات قوی، وابستگی به مواد اولیه وارداتی می‌باشد. وی همچنین اضافه کرد که کامبوج دیگر نمی‌تواند با تکنیک‌های سنتی ادامه داده و برای پیشی گرفتن از رقبای خود باید جدیدترین فناوری‌های روز استفاده کند. بعلاوه برنامه‌های کامپیوتری را برای طراحی، کنترل و فراوری پوشاک را بکار بندد.

یکی دیگر از دلایل موفقیت کشور کامبوج موقعیت این کشور در مرکز شرق به غرب منطقه مکنونگ بزرگ Mekong Sub-region^۴ می‌باشد که باعث دسترسی خوب این کشور به بازارهای کلیدی منطقه ای شده است. در نتیجه کسب و کارها از تولید با قیمت پایین در این کشور سود می‌برند. همچنین تقاضاهای عظیمی برای کالاهای تولید شده در کشور کامبوج از طرف کشورهای آسیایی وجود دارد.

صنایع نساجی کامبوج مبتنی بر نیروی کار با مهارت کم و تعداد زیاد می‌باشد. تعداد زیادی از نیروی کار، زنان با تحصیلات اندک از مناطق حومه ای می‌باشند. دستمزد آن‌ها از کارخانجات یک حمایت مالی برای زنان و خانواده‌هایشان بوده و براساس طبقه‌بندی بانک جهانی، این اشتغال باعث کاهش نرخ فقر و شکوفایی اقتصادی در یک کشور با درآمد پایین محسوب می‌شود. از سوی دیگر تولیدکنندگان پوشاک باید به مسئله نیروی کار کم مهارت رسیدگی کنند بخصوص که دستمزدها از ۴۰ دلار در ماه در سال ۱۹۹۷ به ۱۹۸ دلار در سال ۲۰۲۲ رسیده است. اتحادیه اروپا و آمریکا دو کشور مهم در تجارت جهانی با کشور کامبوج به شمار می‌آیند که حدود ۶۹٪ صادرات کشور کامبوج به این دو قاره می‌باشد. همچنین سهم صادرات کامبوج به کشورهای دیگر مانند ژاپن نیز در سال ۲۰۱۰ نسبت به سال ۲۰۰۹، ۷٪/۲ و در سال ۲۰۱۶ حدود ۹٪ افزایش داشته است. در سال ۲۰۱۶ حدود ۸٪ از سهم صادرات کشور کامبوج در بخش منسوجات و کفش مربوط به کشور کانادا بوده است.

در واقع کشور کامبوج توانسته است توافقات تجاری یا طرح‌های توجیحی با کشورهای واردکننده را به طور موفقیت آمیزی برقرار کند.

- یک برنامه در اتحادیه اروپا در سال ۲۰۰۱ معرفی شد و برای همه محصولات تولید شده در کامبوج به جز اسلحه، بدون سقف واردات و بخشودگی گمرک برای همه محصولات تولید شده در کامبوج فراهم کرد.

^۳ Soun Vichea

^۴ GMS

- اتحادیه تجارت آزاد آسیا - چین^۵ صادرات کالا به چین را با نرخ بسیار پایین (تقریباً صفر درصد مالیات واردات) را در سال های ۲۰۱۵ - ۲۰۱۷ امکان پذیر می سازد.
- دسترسی بازار کانادا برای کشورهای کم تر توسعه یافته در سال ۲۰۰۳ به قدرت رسید، چرا که اجازه دسترسی بخشودگی گمرکی و بدون سقف واردات محصولات کشور کامبوج را به غیر از محصولات لبنی، ماکیان و تخم مرغ در بازارهای کانادا می دهد.
- قرارداد جامع همکاری اقتصادی ژاپن - آسیا^۶ که در سال ۲۰۰۸ به امضا رسید. ژاپن ۹۲ درصد نرخ تعرفه خود را برای پوشاک و منسوجات کشورهای آسیایی حذف کرد.
- ایالات متحده به کامبوج دسترسی بدون تعرفه برای صادرات کالاهای مسافرتی به ایالات متحده تحت قانون عمومی ترجیحی^۷ داده است محصولات واجد شرایط برای حذف تعرفه گمرکی شامل چمدان، کیف دستی، کیف پول، کیف آرایشی و سایر محصولات مشابه می شوند.

در ۱۲ فوریه ۲۰۲۰، کمیسیون اروپا تعلیق جزئی ترجیحات تجاری^۸ کشور کامبوج با اتحادیه اروپا را اعلام کرد. (EBA) که اشاره به شکست دولت کامبوج در رسیدگی به موارد نگرانی های حقوق بشر در این کشور دارد؛ لغو این تعرفه های ترجیحی برالبسه و کفش تمامی کالاهای مسافرتی و شکر تاثیر می گذارد. این تعلیق از ۱۲ آگوست ۲۰۲۰ اعمال شده است.

همانطور که دلایل موفقیت کشور کامبوج در رشد اقتصادی ذکر شد اگرچه، در حرکت رو به جلو، این بخش ممکن است با چالش های بیشتری برای بهبود و پایداری روبرو شود، چالش هایی ماند شکاف های زیرساختی، هزینه های بالای انرژی، افزایش حداقل دستمزد کامبوج (که منجر به هزینه های تولید بالاتر می شود) و باعث افزایش رقابت در میان همسایگان منطقه ای می شود؛ همچنان وجود دارد. همچنین اتوماسیون و خودکارسازی ماشین آلات و از دست رفتن بالقوه توافقات تجاری ترجیحی رو به رو است.

جدول زیر مدل SWOT که شامل خلاصه ای از نقاط قوت، نقاط ضعف، فرصت ها و تهدیدات کشور کامبوج در بخش پوشاک و منسوجات است را نشان می دهد.

نقاط ضعف	نقاط قوت
• شرایط نامساعد کار • کمبود برق و هزینه بالای تهیه و توزیع • شکاف های زیر ساختی • مهارت کم نیروی کار	• سرعت رشد صادرات به اتحادیه اروپا • سرمایه گذاری بالا • موقعیت جغرافیایی خوب • ثبات موقعیت سیاسی و اقتصادی

^۵ ACFTA

^۶ AJCEP

^۷ Generalized System of Preference (GSP) status

^۸ EBA

فرصت ها	تهدید ها
• فراوانی نیروی کار و هزینه کم نیروی کار • شکوفایی بخش خصوصی • پتانسیل سرمایه گذاری مستقیم خارجی	• افزایش رقابت در میان همسایگان منطقه • از دست دادن بالقوه توافقات تجاری ترجیحی • افزایش حداقل دستمزد • فشار قیمت ها

منابع:

1. Mohammad Ishaque, Cambodia Textile and RMG Sector Profile, 2019 <https://textilefocus.com/>
2. Michael Firn / Khmer Times, Innovation key to garment industry growth, 2021, <https://www.khmertimeskh.com/50981422/innovation-key-to-garment-industry-growth/>
3. Adur Pradeep / Khmer Times, Cambodian economy on the way to recovery, 2021, <https://www.khmertimeskh.com/50981422/innovation-key-to-garment-industry-growth/>
4. Garment, textile and footwear, <https://investincambodia-eu.org/garment/>
5. Nith, Kosal, Cambodian place in the International trade of Textile and Clothing: Threat and Opportunity, 2019, <https://mpa.ub.uni-muenchen.de/98591/>